

Pytania i Odpowiedzi

Proszę o porównanie zapisów Obj. 22:2 z Psalmem 1:1-3

W 22. rozdziale Objawienia w wersetach od 1. do 3., jak i w 17., została zawarta ostatnia wizja z siedmiu obrazów prawdziwego Kościoła w Tysiącletnim Królestwie Chrystusa. Natomiast prorok Dawid w Psalmie 1. znamienne określa właściwą drogę chrześcijan i wynikające z niej błogosławieństwa. W pierwszym wersecie opisuje trzy klasy, od których wierni Pańscy powinni być daleko. Drzewo wsadzone nad strumieniem wód cieszy się pełnią życia, ponieważ jest zasilane i czerpie bardzo dużo wody. Tak jest z człowiekiem Bożym, kiedy ma dostęp do strumienia prawdy, do ksiąg Biblii, to wtedy może wzrastać duchowo. Zanim jednak wyrośnie drzewo, musi być wcześniej posiane (wsadzone) w odpowiedni grunt. W przypowieści o siewcy Pan mówi o różnych kategoriach ziemi (Mat. 13:1-23). Nasieniem jest „Słowo Boże” i Królestwo Chrystusowe, które ma być ustanowione. Jeżeli nasienie – Słowo, poselstwo Królestwa przyjmie się w sercu i zacznie kiełkować, to rozwinie się w Nowe Stworzenie, którego korzeniem jest Jego wiara. Natomiast części drzewa można porównać z różnymi stopniami rozwoju Nowego Stworzenia, Ciała Chrystusowego, jak mamy to oddane w 2 liście Piotra 1: 5-7 i 10-11: *Przeżoż, bracia! Raczej się starajcie, abyście powołanie i wybranie wasze mocne czynili; albowiem to czyniąc, nigdy się nie potkniecie. Tak, bowiem hojnie wam dane będzie wejście do wiecznego królestwa Pana naszego i Zbawiciela, Jezusa Chrystusa.*

W Księdze Objawienia od wersetu 2. mamy przedstawione pięknie i dobitnie orzeźwiający błogosławieństwa restytucji, które wypłyną z Nowego Jeruzalemu, Królestwa Mesjasza, do ludzkości od uwielbionego Chrystusa, Głowy i Ciała.

Owoce drzewa to owoce ducha dostosowane do zmieniających się warunków człowieka powracającego do doskonałości. Liście drzew wyobrażają nam lekarstwo restytucji – uzdrawiające nieszczęścia vzdychającego stworzenia, jego grzech i niedoskonałości. Jest ono ku uzdrawianiu wszystkich niedoskonałości pokutujących narodów ziemi. Pokazuje to, że ludzkość nie będzie wtedy zdrowa, lecz będzie w stanie dać się uleczyć. Izrael będzie pierwszym błogosławionym narodem, a później czeka to wszystkie narody ziemi. Dzieło pojednania będzie w pełni dokonane, a przekleństwo będzie zdjęte z człowieka i z ziemi.

Proszę o wytłumaczenie przypowieści o pszenicy i kąkolu z Ewangelii Mateusza 13:37-43

Przypowieść tę wyjaśnił Pan Jezus, kiedy odpowiadał na prośbę uczniów:

Ten, który siewie dobre ziarno, to Syn Człowieczy. A polem jest świat, dobrym nasieniem synowie królestwa. Kąkolem synowie złego. A nieprzyjaciel, który posiał kąkol, jest diabeł. Żniwem jest koniec świata. Żeńcami aniołowie – w. 37-39.

Te słowa Pana powinny być podstawą tej przypowieści i powinny być wystarczające. Ale ponieważ przypowieść o pszenicy i kąkolu jest już odnotowana we wcześniejszych wersetach od 24. do 30. a następnie od 36. do 43. wersetu, należałoby nam odnieść się do jej całości i podzielić ją na dwie części:

Pierwsza część to posiew i wzrost pszenicy posianej przez człowieka aż do wydania owocu. *A gdy ludzie spali, przyszedł nieprzyjaciel i nasiał kąkol między pszenicę, i odszedł.* Człowiek to Pan Jezus, który opowiadał poselstwo czystej prawdy, wolnej od błędów. Natomiast nieprzyjaciel to Szatan, który po śmierci apostołów nasiał na „łanie prawdy” kąkol – fałszywą naukę, z różnorakimi błędnymi teoriami i ludzkimi pojęciami w ciemnych wiekach średniowiecza, a następnie odszedł. Słudzy gospodarza chcieli wybrać kąkol z pomiędzy pszenicy, lecz gospodarz im nie pozwolił tego czynić – *Abyście czasem wybierając kąkol, nie powyrwali wraz z nim i pszenicy* – werset 29.

Druga część tej przypowieści odnosi się już do czasu żniwa, kiedy miał być zebrany kąkol i związany w snopki na spalenie. *A w czasie żniwa powiem żeńcom: Zbierzcie najpierw kąkol i powiążcie go w snopki na spalenie* – werset 30. Sam Pan częściowo tłumaczy tę przypowieść: *Nieprzyjaciel, który posiał kąkol to diabeł, a żniwo to koniec świata, żeńcy zaś to aniołowie.* Wiemy też z wypowiedzi Pana, że On – Syn Człowieczy posiał dobre nasienie, a słudzy Jego w ślad za Nim postępowali przez cały ciąg Wieku Ewangelii, którego koniec nastąpi wtedy, kiedy cały wysiew pszenicy dojrzeje i żniwo jego nastąpi. Możemy, więc powiedzieć, że ta przypowieść wskazuje nam okres czasu *parousii* Pańskiej, poprzedzający inny okres działalności Pana – *epifanię zwaną inaczej Żniwem Wieku Ewangelii.*

Zbieranie – oddzielanie pszenicy od kąkolu, jest pracą Pana Jezusa w czasie Żniwa Wieku Ewangelii. Pierwszą

pracą Jezusa w czasie Żniwa będzie oddzielenie prawdziwej pszenicy od kłólu, to jest prawdziwych chrześcijan od nominalnych, znajdujących się w symbolicznym Babilonie i jego mieszaniny. Żniwo jest czasem rozłączenia różnych grup znajdujących się w nominalnym kościelnictwie, pszenicy dojrzałej od pszenicy niedojrzałej, jak też od kłólu. „Dobre nasienie” (pszenica) to synowie Królestwa, rola to świat, nie cały, lecz ta część, na której została zasiana pszenica – Słowo Prawdy. Kłól to synowie złego zrodzeni przez błędy średniowiecza (Mat.13:37-38).

W czasie Żniwa będą urzeczywistnione cztery czynności Pana:

Zebranie kłólu; zebranie pszenicy; zebranie zgorszeń z Królestwa Niebieskiego; zebranie tych, którzy czynią nieprawość (z Królestwa Niebieskiego).

Ostatnią czynnością, jaką będzie wykonywał Pan Jezus, to usunięcie tych wszystkich, którzy czynią złó, albo odstępstwo w Kościele, którzy grzeszą lub nie trzymają się zasad sprawiedliwości i prawdy, jak wskazuje Słowo Boże (1 Mojż.4:13).